

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **S. M.**, státní příslušnost Pákistán, t.č. Zařízení pro zajištění cizinců, Vyšní Lhoty, zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Praha 1, Dušní 907/10, proti žalované **Policii České republiky**, Krajskému ředitelství policie Moravskoslezského kraje, se sídlem 30. dubna 24, Ostrava-Moravská Ostrava a Přívoz, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6.10.2015 č.j. KRPT-214939-26/ČJ-2015-070022-50A, **o zajištění**,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 6.10.2015 č.j. KRPT-214939-26/ČJ-2015-070022-50A **se zrušuje** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 8.228,- Kč k rukám Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta se sídlem Praha 1, Dušní 907/10 do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 6.10.2015 č.j. KRPT-214939-26/ČJ-2015-070022-50A žalovaná Policie ČR, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje zajistila žalobce za účelem jeho předání podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 a 5 zákona č. 326/1999 Sb. (zákon o pobytu cizinců). Rozhodla podle přímo použitelného předpisu Evropského společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Dobu zajištění žalobce stanovila na 30 dnů, tedy do 4.11.2015. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobce do Schengenského prostoru přicestoval v roce 2007 do Řecka, letecky z Pákistánu. Pobýval v Řecku, než ho tamní policie zadržela, podepisoval nějaké papíry, o kterých nevěděl jaké. Bylo to v dubnu 2013, kdy tam požádal o azyl. Poté se dvěma Syřany opustil Řecko a jeli v autě do Maďarska, kde ho policie zadržela a odvezla do tábora pro utečence. Vzali mu tam otisky prstů a podepsal nějaké papíry, kterým moc nerozuměl. Zda v Maďarsku žádal o azyl, neví. Poté, kdy z Maďarska odešel zpět do Řecka, přijel tam asi za dva týdny, znovu nastoupil do nákladního automobilu s dvěma Araby a dostali se do Německa. Němečtí úředníci mu dali podepsat nějaké papíry a až je podepsal, zjistil, že se jedná o azylové řízení. Z odpovědi německých úřadů však vyplývá, že není žadatel o azyl v Německu. Po měsíci, kdy opustil utečenecký tábor, nastoupil do kamionu, který mu zastavil, neví jak dlouho jel, poté mu řidič řekl, že po 20 km je hranice s Českou republikou, šel zhruba 3 hodiny pěšky, až mu zastavilo zelené vozidlo, pravděpodobně jej řídil Čech, který ho vysadil ve městě Ostrava. Protože se žalobce zdržoval na území ČR neoprávněně a bez platného víza nebo povolení k pobytu, byl dne 6.10.2015 v 00.30 hod. zajištěn a téhož dne s ním bylo zahájeno správní řízení o povinnosti opustit území České republiky. Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort ve Frýdku-Místku byla provedena lustrace žalobce v dostupných evidencích policie s negativním výsledkem, provedeno daktyloskopování spojené s lustrací v systémech AFIS s negativním výsledkem a EURODAC s pozitivním výsledkem se záznamem v Maďarsku a se záznamem v Řecku. Na základě žádosti o prověření žádosti žalobce o pobytu na území Rakouska, Maďarska a Německa bylo zjištěno, že žalobce na území Rakouska nemá žádný záznam a že na území Maďarska požádal dne 11.6.2015 o mezinárodní ochranu a byl mu povolen pobyt. Žalobce možnost pobytu v Maďarsku nevyužil a dne 22.6.2015 byla jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta. Protože vstoupil na území České republiky neoprávněně a současně požádal o mezinárodní ochranu v Řecku a Maďarsku, bylo mu dne 6.10.2015 vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území podle ust. § 50a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. a následně bylo rozhodnuto o jeho zajištění dle ust. § 129 odst. 1 a 3 téhož zákona s odkazem na Nařízení č. 604/2013. Správní orgán vycházel ze zjištění, že žalobce v České republice nikdy dosud nebyl, že zde nemá žádné známé ani příbuzné, nemá tedy v ČR žádné rodinné vazby. S ohledem na velmi krátkou dobu délky pobytu na území je vyloučeno, aby si vytvořil silnější vazby k České republice, které by byly překážkou k jeho umístění do zařízení a následným přemístěním do Řecka nebo Maďarska. Není schopen si zajistit ubytování, stravu a základní hygienické prostředky, bez povolení k pobytu, znalostí jazyka a zdravotního pojištění je vyloučeno, aby si byl schopen finanční prostředky

na svou obživu a ubytování legálně obstarat. Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí také uvedla, že se zabývala možnými překážkami předání žalobce do Řecka nebo Maďarska. V tomto směru je uvedeno, že se jedná o země, které se zavázaly sdílet hodnoty uznávané Evropskou unií a o země, ve kterých žalobce požádal o mezinárodní ochranu dle záznamu v systému EURODAC. Žalovaná k tomu dodala, že v době rozhodování o zajištění jí nebyly známy žádné překážky, které by bránily předání žalobce do zemí, ve kterých o azyl požádal.

Žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které namítal, že ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je v rozporu s čl. 5 Úmluvy a čl. 8 odst. 2 Listiny, neboť neobsahuje definici „vážného nebezpečí útěku“, nelze tedy předvídat, jaké jednání může vést ke zbavení osobní svobody jednotlivce. Poukázal na to, že podle č. 2 n) Dublinského nařízení se pro účely tohoto nařízení rozumí „nebezpečím útěku“ existence důvodů, které se zakládají na objektivních kritériích vymezených právními předpisy. Tato kritéria však zákon o pobytu cizinců nesplňuje ani v ust. § 129 ani v žádném jiném ustanovení, neboť nevymezuje, na základě kterých okolností by bylo možno učinit závěr, že dotyčná osoba může uprchnout. V této souvislosti žalobce poukázal jak na rozsudky jiných členských států EU, tak i na rozsudky soudů českých (rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 1A 47/2015-21 ze dne 9.7.2015 a č.j. 1A 59/2015-29 ze dne 14.9.2015, rozsudky Krajského soudu Ústí nad Labem č.j. 42A 12/2015-78 ze dne 1.6.2015, č.j. 75A 21/2015-23 ze dne 17.9.2015 a č.j. 78A 9/2015-58 ze dne 1.6.2015, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice č.j. 61A 27/2015 ze dne 3.9.2015 a rozsudky Krajského soudu v Brně sp. zn. 32A 54/2015 ze dne 9.9.2015 a sp. zn. 32A 55/2015 ze dne 7.9.2015), ve kterých tyto soudy přisvědčily shora uvedené argumentaci a zajištění podle § 129 zákona č. 326/1999 Sb. označily za nezákonná. Současně žalobce poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 10Azs 122/2015-88 ze dne 24.9.2015, v němž podle žalobce jde o předložení předběžné otázky Evropskému soudnímu dvoru a které svědčí o tom, že soulad české právní úpravy s evropským právem je nanejvýš pochybný. V další části žaloby žalobce zpochybnil možnost provedení transferu do Maďarské republiky dle Dublinského nařízení a namítal nepřijatelnost svého vydání jak do Maďarské republiky, tak i do Řecka. Poukázal na nejnovější statistiky Ministerstva vnitra ČR, kdy v měsíci srpnu bylo odesláno 258 žádostí o převzetí Maďarskou republikou, z čehož byl realizován toliko jediný transfer a za měsíc září bylo odesláno 328 žádostí o převzetí a realizováno bylo pouhých devět transferů. V současné době je všeobecně známo, že Maďarská republika cizince ze země EU nepřijímá, že tento postoj deklarovala zcela oficiálně a je takřka jisté, že institut zajištění v případě vydání do Maďarské republiky neslouží svému účelu a vydání je nerealizovatelné. Žalobce také upozornil na rozhodnutí Správního soudu Düsseldorf ze dne 3.9.2015 č.j. 22L 2944/15A, který rozhodl o odkladném účinku žaloby proti rozhodnutí o vydání cizince do Maďarské republiky z toho důvodu, že v současné době existuje dostatek důvodů se domnívat, že v Maďarské republice dochází k systematickému porušování práv cizinců a Maďarsko již nelze s jistotou označit za bezpečný třetí stát. Nepřijatelné je i žalobcovo vydání do Řecka ohledně, kterého panuje v EU konsensus o nepřijatelnosti vydání azylantů z důvodu absolutní dysfunkce řeckého azylového systému. Navíc proti vrácení do Řecka se vyslovil UNHCR, který vydal oficiální stanovisko, aby nebyli uprchlíci vráceni do Řecka.

Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Rozhodnutí o zajištění

podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 a 5 zákona č. 326/1999 Sb. bylo vydáno proto, že žalobce prochází v systému EUODAC a je žadatelem o mezinárodní ochranu v Maďarsku a Řecku. Také žalovaná poukázala na judikaturu Městského soudu v Praze (rozsudek sp. zn. 5A 33/2011 ze dne 28.2.2011, který byl potvrzen rozsudkem NSS č.j. 7As 76/2011-50 ze dne 15.7.2011) a rozsudek NSS sp. zn. 2Azs 49/2015, který se neztotožnil s námitkou stěžovatelů, že v jejich případě nebyly splněny podmínky pro jejich zajištění, neboť u nich neexistovalo vážné nebezpečí útěku. Žalovaná, jakožto správní orgán, dospěla po zhodnocení skutkového stavu k tomu, že je dostatečně odůvodněn závěr vydání rozhodnutí o zajištění žalobce, neboť mírnější donucovací opatření by nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání žalobce nedostačující. Závěrem svého vyjádření žalovaná uvedla, že dosud neobdržela z Dublinského střediska souhlasné stanovisko maďarské či řecké strany o převzetí žalobce zpět na své území.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalované ze dne 6.10.2015 č.j. KRPT-214939-26/ČJ-2015-070022-50A a z připojeného správního spisu žalované téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba je částečně důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu žalované krajský soud zjistil, že žalobce byl dne 6.10.2015 v 00.30 hod. ve Frýdku-Místku zajištěn podle § 27 odst. 1, písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR. Žalobce osvědčil svou totožnost toliko čestným prohlášením s uvedením jména, příjmení a data narození, včetně státního občanství Pákistán a místa S., G. 12. Dne 6.10.2015 bylo zahájeno správní řízení ve věci zajištění za účelem předání nebo průvozu žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 a 5 zákona č. 326/1999 Sb. a rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR podle § 50a odst. 3, písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. V průběhu správního řízení žalobce uvedl, že do Schengenského prostoru přicestoval v roce 2007 do Řecka letecky z Pákistánu. V Řecku byl po celou dobu, než jej tam zadržela policie. Vzali mu otisky prstů a podepisoval nějaké papíry, neví jaké, protože tam tlumočník nebyl. Bylo to v dubnu 2013, kdy požádal o azyl. Zhruba před 4 měsíci opustil Řecko se dvěma Syřany, jeli v nákladním autě a po té, kdy řidič Syřany vysadil, přijelo nějaké osobní vozidlo, zadržela jej maďarská policie a odvezla do tábora pro utečence. Také tam mu vzali otisky prstů a podepsal nějaké papíry. Že požádal v Maďarsku o azyl, to neví. Z maďarského tábora jel zpět nákladním vagónem do Řecka, za dva týdny znovu do Maďarska, kde nastoupil s dvěma Araby do nákladního automobilu, ten je zavezl do Německa, kde se společně přihlásili v utečeneckém táboře. Vyloženě žádat o azyl nechtěl, ale Arabové tvrdili, že tam dostanou ubytování a stravu a potom se rozhodnou co dál. Němečtí úředníci mu dali podepsat nějaké papíry a až je podepsal, tak se dozvěděl, že se jedná o azylové řízení. Po té, kdy opustil tábor, nasedl do nějakého auta, které řídil nějaký Arab, vysadil ho na cestě, že tam jezdí kamiony, které jej vezmou dále. Nastoupil do kamionu, a když zastavili, tak řidič mu řekl, že po 20 km je hranice s českou republikou. Šel zhruba pěšky asi 3 hodiny, až mu zastavilo zelené vozidlo, které řídil pravděpodobně Čech, neuměl se s ním domluvit ani anglicky a on jej vysadil ve městě Ostrava. Tři dny pobýval v parku s bezdomovci, kteří mu potom řekli, kde se nachází policie a ukázali mu cestu. V České republice je poprvé a je si vědom, že zde pobývá neoprávněně, nemá zde

žádné společenské kulturní vazby nebo ekonomické závazky. V současné době nemá žádné peníze, v Evropě má někde bratra, ale neví kde, nejsou v kontaktu. Do Řecka se vrátit nechce, protože tam má špatné zkušenosti s tamní policií. Rozhodnutím ze dne 6.10.2015 žalovaná uložila žalobci povinnost opustit území ČR podle § 50 odst. 3, písm. b) zákona o pobytu cizinců. Téhož dne žalovaná vydala žalobou napadené rozhodnutí, kdy dobu zajištění žalobce stanovila na 30 dnů, tedy do 4.11.2015. Z obsahu správního spisu krajský soud dále zjistil, že rozhodnutím ze dne 2.11.2015 žalovaná prodloužila dobu trvání zajištění žalobce o 36 dní nad dobu stanovenou v rozhodnutí o zajištění.

Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích tzv. žalobních bodů tak, jak je žalobce uvedl v žalobě podané prostřednictvím svého právního zástupce. V první řadě žalobce poukázal na nedostatečný právní základ pro jeho zajištění z důvodu, že chybí zákonem stanovená objektivní kritéria pro posouzení existence nebezpečí útěku, přičemž v této souvislosti odkázal na citované rozsudky krajských soudů, jejichž hlavní myšlenkou je možnost aplikace zajištění cizince dle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení jedině v případě existence objektivních kritérií v národní legislativě, na základě nichž je možné posoudit v každém jednotlivém případě existenci důvodů, pro které je možné se domnívat, že cizinec může uprchnout. Právě absentující definice v zákoně činí neaplikovatelnost čl. 28 Dublinského nařízení.

Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; police na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.* Podle citovaného ustanovení se rozhoduje podle přímo použitelného právního předpisu Evropského společenství, kterým je nepochybně v současné době Nařízení č. 604/2013, které nahradilo s účinností od 1.1.2014 dřívější Nařízení č. 343/2003. Podle čl. 28 odst. Dublinského nařízení platí, že členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Stěžejním v citovaném ustanovení je výklad pojmu „existence nebezpečí útěku“, resp. vážné nebezpečí útěku. Samotné Nařízení v čl. 2 písm. n) definuje pojem „nebezpečím útěku“ jako existence důvodů, které se zakládají na objektivních kritériích vymezených právními předpisy, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout. Pojem „vážné nebezpečí útěku“ je již dlouhodobě opakovaně konstantně vykládán Nejvyšším správním soudem, např. viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 23.11.2011, č.j. 7As 79/2010-153, rozsudek ze dne 17.6.2015, č.j. 1Azs 39/2015-56, rozsudek ze dne 9.10.2014, č.j. 2Azs 57/2014-30 a další, a proto má soud za to, že ve spojení definice „nebezpečím útěku“ dle čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení a výkladu tohoto pojmu ustálenou judikaturou správních soudů, měl správní orgán přesně vytýčené mantinely pro interpretaci předmětného pojmu.

Pojmem „vážné nebezpečí útěku“ se zabýval i další rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2Azs 49/2015-48, podle kterého je součástí tohoto pojmu je úmysl pokračovat dále v cestě do Evropské unie, nevyčkání do předání orgánům příslušného členského státu a porušování právních předpisů členských států. V daném případě byl žalobce zajištěn dne 6.10.2015 v 00.30 hodin hlídkou Policie ČR, nepředložil platný cestovní doklad ani platné cestovní vízum či povolení k pobytu, které by jej opravňovalo ke vstupu a k pobytu na území České republiky. Neoprávněným vstupem na území České republiky porušil povinnost stanovenou zákonem č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, a to ust. § 103 písm. n), kdy cizinec je povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem. Po provedené následné lustraci v systému EURODAC zjištěn záznam v Řecku a Maďarské republice. V průběhu pohovoru žalobce uvedl, že v České republice nemá žádnou rodinu ani známé, do Řecka se vrátit nechce, protože tam má špatné zkušenosti s tamní policií a v této souvislosti uvedl, že chce zůstat v České republice. Nelze pominout, že žalobce cestoval po Evropě (kamionem, nákladním vlakem, autem) z Řecka do Maďarska, z Maďarska do Německa, z Německa zpět do Řecka a poté přes Maďarsko až do České republiky, z čehož nebylo možno dovodit, že v České republice setrvá až do doby jeho předání.

V dalším se pak krajský soud zabýval žalobní námitkou týkající se nerealnosti provedení transferu žalobce do Maďarské republiky či Řecka. Téměř mizivá pravděpodobnost, že žalobce bude transportován do Maďarské republiky vyplývá z informací uváděných na webových stránkách, o které se opírá mimo jiné i rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 21.10.2015 č.j. 33 A5 58/2015-52, na který poukazuje žalobce ve své žalobě. Tyto informace potvrzují, že za měsíc srpen 2015 odeslala ČR do Maďarska 258 žádostí, zatímco byl realizován toliko jeden transfer. Za měsíc červen bylo odesláno do Maďarska 113 žádostí o převzetí a realizovány byly 4 transfery a za měsíc květen 2015 byl poměr úspěšnosti 59 žádostí a 6 uskutečněných transferů. V témže rozsudku se konstatuje, že v měsíci září 2015 byla úspěšnost předání cizinců v Dublinském nařízení do Maďarska téměř zanedbatelná. Lze tedy uzavřít, že k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí byly výše uvedené informace dostupné, avšak žalovaná se jimi (jak vyplývá z odůvodnění jejího rozhodnutí) nezabývala, a její rozhodnutí je proto v této části nepřezkoumatelné. Nezabývala se rovněž blíže ani možností vydání žalobce prostřednictvím Dublinského nařízení do Řecka, kam dlouhodobě tyto transfery nejsou prováděny s ohledem na stav azylového řízení a jejich samotný průběh. I v tomto směru lze s žalobcem souhlasit v tom, že pokud tyto překážky žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí zcela opomíjí, je její rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné. Krajský soud k tomu navíc poznamenává, že z obsahu správního spisu vůbec nevyplynulo, že by Ministerstvu vnitra ČR či žalované bylo sděleno souhlasné stanovisko maďarské či řecké strany s převzetím žalobce zpět na jejich území.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 76 odst. 1, písm. a) s.ř.s. zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku odůvodnění rozhodnutí žalované. Žalovaná se při vydání nového rozhodnutí bude muset zabývat mimo jiné i srozumitelným způsobem otázkou reálnosti předání žalobce orgánům příslušného členského státu, tedy Maďarské republiky a Řecka.

V souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. byla žalovaná zavázána zaplatit žalobci náklady řízení v celkové výši 8.228,- Kč představující náklady právního zastoupení žalobce advokátem v rozsahu dvou úkonů právní pomoci po 3.100,- Kč a dvou režijních paušálů po 300,- Kč plus 1.428,- Kč daň z přidané hodnoty (ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d/ a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 10. listopadu 2015

JUDr. Petr Indráček
samosoudce